

KNIHA ZÁKONA - II. KAPITOLA

1/67 Nu! Úkryt Hadita

Hadit může být kdykoliv a kdekoliv. A protože Nu je věčná, Hadit je skrytý ve věčnosti. A protože je Nu nestvořená, nezjevená, Hadit – vědomí - je ukryt v nevědomí. Vyjevuje, odhaluje se z něj, tvoří se z něj.

NU – Ain

NUIT – Ain Soph

Had – Ain Soph Aur

HADIT – Keter

67 je také numerace písmena Zain –meč - je také symbolem vědomí, poznání

2./68 Jen blíž! vy všichni poznejte tajemství, které ještě nebylo zjeveno. Já Hadit, jsem doplňkem Nu, mé nevěsty. Já nejsem rozprostřen a Khabs je jméno mého domu.

Znovu rozvedený 1. verš – Hadit je na rozdíl od Nu pohyb. Ona naprostý klid, on stálý pohyb. Dva protiklady, které se nutně musí doplňovat. Navíc Nuit je jeho nevěsta – zvýrazněno spojení protikladů.

Khabs – hvězda - Nuit je příbytkem Haditovým.

- Hadit jako zářivý střed

- člověk - každý člověk je malý vesmír a přitom každý má svůj střed, svoje Pravé Já, Pravou Vůli. Naším úkolem je to tajemství poznat. Uvědomit si.

3./69 Ve sféře jsem všude středem, kdežto ona, obvod, nikde.

Zdůraznění středu, centralizace. Hadit, střed, má neomezený pohyb, Nuit je bezrozměrná. Haditů je nekonečně mnoho, a přesto je jen jeden jediný Hadit.

4/70 Přesto ona bude známa & já nikdy

Je to docela logické. On subjekt, ona - objekt. Pokud by měl být subjekt poznán, musel by se stát zase objektem. Znamená to, že to, co poznáváme nikdy není Hadit, svůj střed tedy nikdy nepoznáme, ale můžeme se snažit o to, abychom poznávali z něj.

Nelze si nevšimnout spojení ona & já. Sice jsou komplementární neoddělitelný celek, přesto lze poznat jen Nuit.

5/71 Hle! Rituály starých dob jsou černé. Ty zlé ať jsou odvrženy; ty dobré ať náš prorok očistí! Potom půjde toto poznání správným směrem.

Je tu řečeno, že rituály starých dob jsou černé, nikoliv že jsou špatné. Ale hned nato jsou rozděleny na dobré a zlé. Je možné to brát tak, že za zlé bychom považovaly ty, které jsou vázané k pevnému středu a staví na přísném rozlišování protikladů a jejich souboji. Ale zase vzhledem k tomu, že Hadit je pohyblivý střed a , a tím pádem se nedá říct, že něco je objektivně dobré a něco jiného zlé, je možné to brát tak, že ty rituály, které nejsou tak dogmaticky zaměřené na stanovení toho, co je dobré a co zlé, ty má prorok očistit, s těmi má pracovat.

Černá barva v sobě obsahuje všechny ostatní barvy, rituály starých dob by tedy měly být svým způsobem plné, je v nich skrytá potence. Tedy – nezavrhnout vše, co tu bylo, ale to, co pomáhá člověku vztahovat se k vlastnímu středu, s tím je potřeba pracovat a v tom je skryta plodnost. Jde o vědomé jednání.

6/72) Já jsem plamen, který hoří v srdci každého člověka a v jádru každé hvězdy. Já jsem život a dárce života, přesto tím, že mne poznáváte, poznáváte nadto i smrt.

Zas je tu zdůrazněná centralizace. Něco, co hoří, žhne hýbe se a je to neuchopitelné a je v centru centra.

(Otázkou je, do jaké míry je Haditovo poznání možné)

Hadit je jenom jeden – a přece je ho nekonečně mnoho. Je v každém z nás, ale v každém z nás je právě jenom ten jeden. Individualita je něco, co sem nepatří, protože brání poznání Hadita. Proto smrt – jednak smrt ega, ale poznání smrti může souviset s nebytím, které souvisí i s Harpokratem, který je středem.

7/ 73 Já jsem mág a vymítač duchů. Já jsem nápravou kola a kostkou v kruhu. „Přijďte ke mně“ jsou slova pošetilá: neboť jsem to já, kdo přichází.

On tím i zákonitě musí být, protože prvotní tvořivý impuls vychází, anebo nevychází z něj , anebo spíš on je tím impulsem.[Ale jen díky Nuit].

Kostka kromě toho, že se tu hovoří o dvojrozměrnosti a trojrozměrnosti, je ostrá, špičatá – falická. Je to spojení mužského prvku, solárního principu, nehybného středu a sjednocení protikladů. A současně se zase dostáváme k tomu, že Hadit je tím, kdo projevuje Nuit.

A protože on je tím, impulzem, tím kdo je v pohybu, je tím, kdo přichází.

8/ 74 Kdo uctíval Heru – pa – kraatha, uctíval i mne; špatně, protože já jsem uctívač

Hadit se ztotožňuje s Heru-pa-kraathem. V jistém smyslu je význam trochu podobný jako význam verše předchozího, anebo spíše ho doplňuje o jiný aspekt.

9/75 Pamatujte si vy všichni, že existence je ryzí radost; že všechny chmury nejsou nic než jakoby stíny; ty pominou & jsou pryč; ale ta jest tím, co přetrvá.

Nenapadá mě k tomu nic víc, než co už bylo řečeno. Celý verš přivádí k zamyšlení a přehodnocení pojmu radost. Souvisí s Pravou Vůlí, zatímco chmury s Egem a iluzí.

10/ 76 Ó proroku! Nemocnou vůli máš, která ti brání naučit se , co je tu napsáno

Mluví se zde ke Crowleymu, ale potažmo ke všem, kdo nad tímto zákonem přemýšlí a žít vědomě, vědomě přijmout svou Pravou vůli, nedovolit egu, aby vládlo, to považují za nadmíru těžké.

11/77 Chápu, že nenávidíš svoji ruku & toto pero; ale já jsem silnější

Rozvíjí předchozí, vztahuje se k mag. expanzi, kartě Síla. Zdánlivě je to pouhé konstatování směrem ke Crowleymu, zahrnuje v sobě ale sílu a boj. To, čemu by se člověk měl odevzdat, ale brání se. (77 jako 11x 7)
7 – zajin – meč – vůle, ale i karta Vůz

12/78 Protože dlím v tobě a tys o tom nevěděl

Vztahuje se k předešlému i následujícímu. Dalo by se to přirovnat k posednutí, ale jenom přirovnat, protože Hadit je vědomý a jde z nitra. A mně to pořád směřuje k té kartě Síla, jak si ji představuji, něco , co naprosto ovládne osobnost, ta se nemůže bránit a skutečně může až nenávidět sebe sama za to, že se nemůže ovládat, že je sám sobě jakoby najednou cizí.

13/79 však proč? Protože jsi byl tím, kdo ví, a byls i mnou.

Je to v minulém čase, takže mu říká, že už není, tím, kdo ví, něco skončilo. Končí tak jedna část Hadita, dál už to pokračuje trochu jinak.

14/ 80 Nyní budiž zahalena tato svatyně: ať světlo už pohltí lidstvo a stráví je i s tou slepotou!

Je to spojovací verš mezi předcházejícími a následujícími verši. (13 i 79 – smrt, 80 – pe – věž, ale i ústa – ať světlo už pohltí lidstvo, 14 karta Umění – umění spojovat, dávat věci do rovnováhy, spojování protikladů). Celé to má charakter podobný kartě Věž – je v tom násilí, šok. Tak, jak se v Nuit šlo nepřímou, tady jde o přímý pohled na Medusu. Posunujeme se také od osobního k obecnému.

15/81 Neboť já jsem dokonalý, jsouc Nic; a bláznům jsem číslicí devět; ale pro spravedlivé jsem osmičkou a jedničkou v osmě: která je živoucí, neboť vsutku nižádný jsem. Císařovna a Král ke mně nepatří; protože je tu další tajemství

Nic – nula – Nuit – protože jsem ve spojení s celkem, s Nuit ,jsem dokonalý.

Bláznům – ti, kteří sami jsou 0, pro ty jsem v potenci (karta Poustevník, první jod tetragrammatonu, pro spravedlivé jsem jedničkou v osmě – uvědomění. Tam, kde jde o Blázny, není pohyb, kdežto u jedničky v osmě dochází k „vydělení vědomí „, anebo to spíš podtrhuje podmíněnost Nuit a Hadita. (Bez Nuit by Hadit neměl co projevovat, a naopak) . Císařovna a Král ke mně nepatří – vládnou hmotnému světu.

16/82 Já jsem Císařovna & Hierofant. Takže jedenáct, jakož i má nevěsta je jedenáctka.

Císařovna a Hierofant v Sepher Sephirot – má význam 2. Dalo by se to dát do rovnice $0=2$, na kterou odkazuje už Nuit. Císařovna a Hierofant jsou o sjednocení, Hierofant je zasvěcovatel, tímto se význam posouvá duchovním směrem.

17/83 Slyšte mne, vy vzdychající lidé! Hoře bolesti a lítost zbývá mrtvým a umírajícím, lidu, který mně ještě nezná.

Tak trochu mi to zavání mystikou a tak trochu mi to připomíná východní nauky. Jde opět k poukázání na něco, co nám prozradila i Nuit (1/31).

18/84 Jsou mrtví tito bližní; citu nemají. Pro ubožáky a smutné tu nejsme. Páni země jsou naši příbuzní.

Rozvíjí předchozí verš a pořád se pohybujeme mezi těmi, kdo poznali Hadita a těmi, kdož se pinoží v tomto titěrném světě . Příbuzní jsou spojení krví, jako nositelkou vědomí.

19/85 Má bůh žít v psovi? Ne, jen ti nejvyšší patří k nám. Ti se budou radovat, naši vyvolení: ten, kdo se rmoutí, k nám nepatří.

Zase to patří ke dvěma předchozím veršům.

DOG – GOD- pes nemá svoji vůli . Na rozdíl od člověka nemůže být bohem. Nejvyšší- ti, kteří navázali spojení se SAS.

20/86 Krásní a silní, poskakující smíchem i ti v mdlobách rozkoše, rozhodní a ohniví, ti patří k nám.

Co k tomu dodat. Pořád je to o tomtéž. Existence je ryzí radost, tomuto verši podobný, ale zase rozvinutý se tu ještě jednou objeví. Ti, kteří v sobě poznali Hadita a jednají skrze něj, jsou nezávislí ve smyslu připoutanosti.

21/ 87 Nemáme nic společného s vyvrženci a neschopnými: nech je zemřít v bídě. Neboť citu nemají. Slitování jest neřestí králů: rozdrťte ztroskotance & slabochy: toto je zákon silných: toto je náš zákon a zákon světa. Nemysli, ó králi na tu lež: že ty musíš zemřít: vpravdě nezemřeš, ale budeš žít. Necht' se tím rozumí toto: Jestliže se tělo krále rozplyne, bude věčně přebývat v pravé extázi. Nuit! Hadit! Ra-Hoor-Khuit! Slunce, síla & nádhera; to je uchystáno pro služebníky Hvězdy & Hada.

Vyvrženci a neschopní – podstatě všichni lidé , kteří nenašli a ani nehledají svoji Pravou vůli, ti, kteří nechtějí za sebe a svůj život převzít zodpovědnost. Nechej je tak, nesnaž se jim pomáhat ve smyslu převzít za ně zodpovědnost, protože citu nemají – jsou schopni vnímat jen sebe, resp. své ego. Jsou uvěznění ve svém vlastním světě. Tím, že se budeš snažit jim pomoci, upadneš do vztahů a závislosti.

Král – ten, který vládne - ten, který nevládne v první řadě sám sobě nemůže být králem. Králem - ten, který v sobě poznal Hadita, probudil Duši vědomou, tu, který je věčná.

22/88 Já jsem had, který dává poznání & rozkoš a jasnou svatozář a v srdcích mužů probouzí zpitost. Chcete-li mě uctívat, vezměte vína i zvláštních drog, o nichž povím svému prorokovi & a jimi se zpijte! Nebudou vám vůbec škodit. Je to lež, tato pošetilost namířená proti sobě. Vyjevování nevinnosti je lež. Bud' silný, ó člověče, chtivý, raduj se ze všech věcí smyslů a rozkoše: neměj obavy, že by tě nějaký Bůh kvůli tomu zapřel.

Poznání a rozkoš jsou tady spojené v jedno, kde je jedno, je i druhé. Trochu to nechápu, kdyby šlo o užívání smyslového světa bez závislosti, nebylo by to jenom víno a zvláštní drogy a nebylo by tam „ jimi se zpijte“. Tady to chápu jako navození změněného stavu vědomí beze strachu. Had jako ten, kdo projevuje Nuit, jako naše spojení s Jednotou – to nejde nijak rozumově uchopit – proto ten změněný stav vědomí. Zbytek bych shrnula do slova „žijte“.

23/89 Jsem osamělý: není Boha, kde já jsem

V tom okamžiku je člověk sám Bohem.

24/90 Hle! zde jsou hluboká mystéria: neboť ke svým přátelům počítám i ty, kdož jsou poustevníci. Nemysli, že je najdeš v lesích nebo na horách: však na ložích z purpuru, jak je laskají nádherné bestie mohutných údů s ohněm a světlem v očích a záplavou rusých vlasů: tam je naleznete. Uvidíte je vládnout, v čele vítězných vojsk a vůbec plné radosti: a bude v nich radost milionkrát větší než tahle. Strážte se, abyste nějak druhého neznásilňovali, král krále! Milujte jeden druhého žhoucím srdcem: podlé muže zadupejte do prachu v litém chtíči své pýchy, v den vašeho hněvu.

Poustevník samozřejmě není někdo, kdo žije ve skalách. Je to tu v tomtéž smyslu jako král. Dosáhl spojení se SAS, objevil v sobě Hadita, PV, takže umí Žít, vymanil se z pout Máji, našel si svůj orbit. Na druhou stranu mi trochu nehraje ta věta o znásilňování krále králem. Podle mě už král – poustevník, by měl být na svém orbitu a měl by se z něj odklánět minimálně, protože jakmile se z něj nějak radikálně nebo dlouhodobě odkloní, už není král. Spíš bych to celé asi chápala ne tak ideálně a až nelidsky, ale spíš jako jak to brát.

25/91 Vy jste proti lidu, ó mí vyvolení!

Je možný dvojí význam. Lid – jako mnohost, dav, stádnost, nevědomost, poslouchání a následování vnějších autorit a strach vybočit. Ale také totéž uvnitř každého z nás, tzn. ztrácení se v mnohosti, vnitřní nejistota, nedostatek vůle. To není nic, s čím by ó mí vyvolení měli být kamarádi. Žádná vnější autorita není přípustná. Viz také 23/89.

26./92 Já jsem tajný had, stočený a připravený vyrazit: v mých záhybech je radost. Vztyčím-li hlavu, já a má Nuit jsme jedno. Svěsím-li hlavu a uštknu, pak je rozkoš na zemi a já a ta země jsme jedno.

Vpodstatě oba směry směřují ke sjednocení. Nahoru – podobá se probuzené Kundalini energii.

Nahoru – dolů - spojnice – otrava jedy – krví Bohyně. Ale nejde si nevšimnout, že je všude zdůrazněný pohyb.

27./93 Veliké nebezpečí skrývá se ve mně; neboť kdo neporozumí těmto runám, velmi pochybí. Upadne do pekla zvaného Protože a tam bude uštván psy Rozumu.

Hadit je vědomí vyšší, jehož odraz si každý z nás nese v sobě. Kdo neporozumí upadne do pekla zvaného Protože a bude uštván psy rozumu. Musíme porozumět, abychom nebyli uštváni rozumem?

28./94 Prokleta budiž Protože a jeho pokolení!

29./95 Ať je Protože navěky prokleta!

Vůle je jen jedna, a snaží se uskutečnit. Nehledá důvody, neptá se proč a nemá potřeby odpovídat si protože. Důvody patří rozumu, vůle spěje k uskutečnění a v "proč a protože" se rozmělnjuje a rozpadá do mnohosti, ztrácí svou sílu. Tam, kde se ztrácíme v rozumu, chybí vůle.

30./96 Jestliže se vůle zastaví a křičí Proč, vzývá Protože, pak se vůle zastaví & nedělá nic.

Je tomu podobně jako v předchozích verších, jenom se to ještě rozvádí dál. Jestliže se vůle zastaví, ztrácí se pohyb, který každá vůle potřebuje. Pohyb směřující k uskutečnění nepotřebuje rozumové rozmělnění, ztrácí se v mnohosti, jde jakoby opačně. Vůle směřuje k jednotě, v mnohosti se zaplétá do iluzí a ztrácí svou sílu.

31./97 Jestliže se Moc ptá proč, pak je Moc bezmocná.

32./98 A také důvod je lež: neboť existuje faktor nekonečný & neznámý: & všechna jejich slova jsou zvrácenou moudrostí.

Jestliže se jednou k něčemu rozhodnu, nepotřebuji ani proč ani protože. Pokud hledám důvody, oslabuji tím samotné rozhodnutí a taky pak možná z rozhodnutí sejde. Argumenty hledám v tom případě, když ještě rozhodnutí nejsem.

Faktor nekonečný & neznámý – není založen na rozumu a rozumově nelze uchopit.

33./99 Dosti Protože! Ať je prokleta jako pes!

11 si nelze nepovšimnout.

Ať je prokleta jako pes – dog.

Nenapadá mě v tomto smyslu vůbec nic, co už by tu nebylo.

Cesta rozumování, vysvětlování a zdůvodňování, je slepá.

34./100 Ale ty, ó můj lide, povstaň & probud' se!

100 - qouf – Luna – okamžik těsně před probuzením. Je tu zase zajímavý rozpor. Na jednu stranu probuzení souvisí s vydělením se ze stáda, a na druhou stranu on mluví k lidu, ne k člověku, takže mluví ke stádu, přestože říká můj lide.

„Hele, vy kdo chcete, zvedněte se, rozhlédněte se, a probudte se“.

Povstaň - promítnuté do stromu života může skutečně znamenat dotknout Hadita, anebo spíš nechat ho do sebe vstoupit?

35./101 Rituály provádějte správně s radostí & krásou!

Pokud je rituál proveden s radostí a krásou, je to podstatě záruka, že jsme se v něm naplno angažovali a že jsme jej neodflákli, a také, že v tom případě by měl splnit i svůj účel.

36./102 Toto jsou rituály živelů a slavnosti těchto časů.

Nuit tvrdí, že rituály budou napůl zjevné napůl skryté – jestli i tady trochu nezaznívá rozdělení na slavnost a rituál. Ale na druhou stranu je tu napsáno : toto jsou rituály živelů a to je vše? Dál už se píše jen o slavnostech. Proč? To je mi zatím záhadou.

37./103 Slavnost k první noci Proroka a jeho Nevěsty!

38./104 Slavnost ke třem dnům sepisování Knihy Zákona.

39./105 Slavnost pro Tahutiho a dítě Proroka - tajemství, ó Proroku!

40./106 Slavnost k Nejvyššímu rituálu a slavnost za Rovnodennost Bohů.

41./107 Slavnost za oheň a slavnost za vodu; slavnost za život a ještě větší slavnost za smrt!

42./108 Každodenní slavnost ve vašich srdcích v radosti z mého nadšení!

43./109 Každou noc slavnost zasvěcená Nu a potěšení z nejvyšší rozkoše!

44./110 Arci! slavnost! plesejte! není žádné hrůzy na onom světě. Je rozplynutí a věčná extáze v polibcích Nu.

K těmto veršům nemám nic jiného, než co bylo v písemných komentářích.

Totéž v posledním verši – vše, co by mě k tomu napadlo, je v něm.

44 je 4x 11

110 – 10x 11

Půjde tu určitým způsobem o ustanovení celku.

45./111 Smrt je tady pro psy.

God – Dog. Ten, kdo nepoznal boha v sobě, je uvězněný v iluzorním, pomíjivém, považuje smrt za ztrátu všeho, na čem lpí. Dog je uvězněný v čase na rozdíl od Boha (God) .

Podle Steinera – Vědomé Já, které by se mělo rozvíjet, patří na úroveň Sluneční, bude souviset s Tiferet. (přiřadila bych sem i číslo 666 – 6 x 111)

46./112 Udělals chybu? Lituješ? Je strach ve tvém srdci?

Chyba, lítost a strach.

Jedno staré čínské přísloví říká, že když uděláš chybu a nepřiznáš ji, tak ji uděláš znovu. Na druhou stranu chyba podstatě neexistuje, proto není na místě ani lítost.

Nuit (21) říká – nesvazujte nic, nečiňte žádného rozdílu mezi jednou věcí a těmi ostatními, vždyť tudy kráčí bolest.

Lítost je navíc neplodná, zastavuje člověka v sítích ega, ať už je to lítost nebo sebelítost.

A je to vystupňované – chyba, které litujeme a přechází do strachu, že ji uděláme ještě jednou – tím se svazujeme. Vždyť sám Hadit (52/118) říká : nezahalujte své neřesti virtuózními slovy? Tyto neřesti jsou mí služebníci.

47./113 Tam, kde já jsem, nic z toho není.

Navazuje - tam, kde je Hadit, tam strach, lítost a chyba neexistuje. Strach a lítost jsou emoce. Pokud se jimi necháme pohltit, nežijeme vědomě. Na druhou stranu do našeho světa patří. Záleží jen na nás, nakolik a zda se jim poddáme a zda a nakolik je pouze přijmeme a reflektujeme. Jasně je to, že tam, kde se jim poddáváme, tam nemůže být Hadit.

48./114 Nelitujte padlé! Nikdy jsem je neznal. Já pro ně nejsem. Já neutěšuji: nenávidím utěšovaného & těšitele.

Kdo je to padlý? Jak může existovat, když „tam,kde já jsem, nic z toho není?“ Spíš bych to cítila jako rozvinutí předchozích dvou veršů a znovu zdůraznění toho, co už bylo řečeno. Zastavila bych se ale nad spojením utěšovaný & těšitel. Díky použitému znaku jsou svým způsobem ztotožňovány. Ten, který utěšuje, dělá stejnou chybu jako ten, který se utěšovat nechá. Oba dva litují a jeden nevěří v sebe a druhý nevěří v schopnosti utěšovaného. Lítost a sebelítost jsou svým způsobem totožné. Obě dvě způsobují bujení ega a „plácání se“ v emocích, ulpívání na iluzích, máji.

49./115 Jsem jedinečný & dobyvatel. Nepatřím otrokům, kteří zahynou. Ti ať jsou prokleti& mrtvi! Amen. (Tohle je ze 4: je pátý, který je neviditelný & v něm jsem já jako dítě ve vejci.)

115 – 1+1+5- 7

7x7 – 49

V sedmičce se vše dokončuje. Dalo by se předpokládat, že následující verše budou už o něčem trochu jiném.

Jediné, co by mě k tomuto napadlo, že on je v pátém elementu, není jím, ale v něm(jako dítě ve vejci).

50./116 Modrý jsem a zlatý ve světle své nevěsty: však v očích červený lesk mám: & mé ozdoby purpurové & zelené jsou.

Hadit projevuje Nuit (Modrá a zlatá je zřena vidoucími),
Červený lesk v očích (pěticípá hvězda s kruhem uprostřed & ten kruh je rudý) – oheň, krev.

Pět barev.

Modrá a zlatá odráží Nuit, oči jsou symbolem Hadita, ozdoby – od Daathu k Malkuth?

51./117 Purpur nad purpur: to je světlo větší než světlo pohledu.

Světlo pohledu vychází zevnitř a purpur je ještě větší světlo. Purpur jde zřejmě úplně skrz .

52./118 Je tu závoj: onen závoj je černý. Je to závoj stydlivé ženy: je to závoj smutku & palium smrti: to nejsem já. Strhněte dolů ten lživý přelud staletí: nezahalujte své neřesti virtuózními slovy: tyto neřesti jsou mí služebníci: konejte, jak máte & já vás odměním tady i na onom světě.

1/60 – pro slepé je má barva černá

2/5 – rituály starých dob jsou černé

Tady je to závoj a je zdůrazněno, že černá barva k Haditovi nepatří. Májin závoj je tento svět. Opět to může být výzva k neuvíznutí v tomto světě. Konejte, jak máte – tj. realizujte svoji pravou vůli. A vše, co je tu, slouží právě realizaci Hadita.

53./119 Neměj strach , ó proroku, až budou tato slova vyřčena, nebudeš litovat. Tys rozhodně můj vyvolený: a požehnané jsou oči, na které budeš patřit s radostí: Ale tebe ukryji v masce smutku: ti, kteří tě uvidí, budou mít strach, žes padlý: ale já tě pozvednu.

54./120 Ti však, kteří hlasitě vytrubují své bláznovství, že nic neznamenáš, ti nevytrvají: ty to odhalíš: ty vytrváš: oni jsou otroky protože: oni nejsou mí. Rozdělovací znaménka dělej jak ty chceš: a písmena? Neměň je co do tvaru či hodnoty!

Otroci, to znamená nesvobodní, jsou ti, kteří v sobě neobjevili Pravou vůli a nejednají v souladu s ní . Neobjevili, neprobudili v sobě Hadita.

55./121 Obdržíš pořadí & hodnoty anglické abecedy: nalezněš nové symboly, které jim přiřadíš.

Přestože jde o násobky čísla 11, nevidím v tom zatím nic než ryze informativní sdělení.

56./122 Klid'te se! posměváčci: dokonce i přesto, že se smějete mé důstojnosti, nebudete se smát dlouho: potom, až vy budete smutní, vězte, že jsem se vás zřekl.

Verš působí až jako výstraha.

Hadit je ten, který přichází, ten, který uctívá, ten, který projevuje Nuit, ten, který je aktivní. Pokud v sobě chceme Hadita probudit, nemůžeme čekat se založenýma rukama, až přijde. Pravá vůle není štěstí, které „chodí dokola a sem tam sedne na vola“. Pokud se někdo posmívá, projevuje aktivitu opačnou, popírá. Pro nalezení své RW je třeba vyvíjet velké úsilí, kdežto popíráním jdeme opačným směrem.

57./123 Kdo je spravedlivý, ať zůstane spravedlivý: kdo je pošpiněn, ať zůstane ve špíně.

Toto tvrzení mi připadá takové docela fatální. Na jednu stranu se všude hovoří o uskutečňování RW a tady tomto verši je jakési předurčení nebo jak bych to nazvala. Rozdělení do dvou skupin, které má zůstat neměnné?

58./124 Arci! Neuvažujte o změně: buďte jací jste & ne jiní. Proto králové země budou králi povždy: otroci mají sloužit. Není žádného, který by měl být zavržen nebo vyvýšen: vše je stále tak, jak to bylo. Přesto jsou však někteří mí služebníci maskovaní: může být, že tamten žebrák je král. Král si může vybrat oděvu svého podle vůle své: žádná zkouška není jistá: však žebrák bídy své skrýt nemůže.

Chápu jako posílení a rozšíření verše předešlého. A spíš bych na základě tohoto verše poopravila i předešlý. Myš se nemůže stát kočkou, stejně jako ledvinová buňka se nemůže stát buňkou třeba močového měchýře. Neuvažujte o změně, ale přijměte svoji RW. Na druhou stranu mi to tak úplně nekoresponduje, protože ten, kdo našel svoji RW a žije jí, je král. Musím přiznat, že se tu trochu ztrácím.

59./125 Mějte se proto na pozoru! Miluj všechny, aby to snad nebyl nějaký skrytý král! Takhle mluvíš? Blázne! Bude-li to král, nemůžeš mu ublížit.

Už ve větě miluj všechny, aby to snad nebyl nějaký skrytý král se ukrývá rozpor. Pokud by to bylo milovat, aby, tak se nemůže mluvit o milování, ale o svém způsobem účelovém jednání. Je v tom rozpor i ze strany objektu i ze strany subjektu a je v tom rozpor i proto, že se zde vůbec vyskytuje objekt a subjekt.

Bude-li to král, nemůžeš mu ublížit – opět to navazuje na předchozí verše a nalezení RW. A pokud bychom se zabývali ublížením, dostáváme se do pozice těšitele. (Viz II/48).

60./126 Pak tedy udeř tvrdě & dole, a do pekla s nimi, panuj!

Tento verš mi sice navazuje na předešlý, je možné ho vyložit jak jakoby zvnitřku, tak navenek.

Obecně je to opět jednoznačně výzva k aktivitě. Udeř a panuj! Panovat především sám nad sebou. Peklo souvisí s rozdělením, zatímco láska sjednocuje.

Dá se to spojit i s veršem 58 : ten, kdo není králem a vyžaduje oporu, ať si tak zůstane, králi nemůžeš ublížit.

Samek – 60 – opora, kůl – ten, kdo panuje, nepotřebuje oporu.

61./127 Máš před očima světlo, ó proroku, světlo nechtěné, velice žádoucí.

Kromě popisu začínající ho extatického stavu je tu číslo verše – 61 – Ain. 61 – 63 mi připadají jako verše, které popisují, co se děje, anebo co se vzápětí bude dít, jakoby někam vedly, naváděly, v 64 už jakoby dochází k setkání, spojení.

62./128 Povstávám v tvém srdci: a polibky hvězd prší na tvé tělo.

Vypadá to, jakoby hovořila Nuit, dochází ke spojení s Nuit. Je tu vidět posun oproti předchozímu verši – máš před očima - povstávám v srdci .

63./129 Jsi vyčerpán z rozkošného naplnění inspirací: vydechnutí je sladší smrti, prudší a radostnější lichocením samotného zplozence pekla.

Vnímám to jako popis. Extáze. Uvolnění nahromaděných sil. Výdech – individuální já je rozpuštěno v extázi.

64./130 Ó! Tys udolán: my jsme s tebou: naše rozkoš je celá v tobě: buď pozdraven! buď pozdraven: proroku Nu! Proroku Hada! Proroku Ra-Hoor-Khua! Raduj se! Nemeškej a vejdi do naší záře & vytržení! Oddej se klidu pramenícímu z hloubi srdce & piš sladká slova pro krále!

Víc než popis extatického stavu – 61 – začíná, 62 - se prohlubuje, 63 - vrcholí. Tady to vypadá, jako by mu bylo ještě něco navíc sděleno.

130- ajin

65./131 Já jsem Pán: ty svatý vyvolený.

Objevuje se tu už i rozdělení já-ty, což už zřejmě svědčí ukončení extáze, protože tam dochází ke sjednocení.

131- Samael – vládce klifotické sféry Hodu

65 – Adonai

Jak píše Chavan, Pán se používalo ve Starém zákoně místo nevyslovitelného božího jméno. Tady je Pán Hadit. Bohem se tedy stává pro každého Hadit, bohem se tedy stává člověk s „probuzeným“ Haditem.

65 – číslem mlčení, $6+5 = 11$

66./132 Piš & hledej extázi v psaní! Pracuj & buď naším lůžkem při práci! Buď uchvácen radostí ze života & smrti! Ach! tvá smrt bude nádherná: kdokoliv ji uzří, bude šťasten. Tvá smrt bude pečetí slibu naší odvčké lásky. Pojd'! povznes své srdce & jásej! My jsme jedno: my jsme nikdo.

66 – mystické číslo klifot, ale také Velkého Díla

67./133 Vytrvej! Vytrvej! Dodávej si odvahy svým vytržením: neomdlévej kvůli znamenitým polibkům!

Dost dobře nedovedu spojit dohromady extázi a pokyn být bdělý. Vracím se k verši I/67 – 67 numerace zain – spojeno se zrozením nového stavu vědomí?

68./134 Zdatněji! Zapři sám sebe! Zvedni hlavu! Nedýchej tak zhluboka – zemři!

Rozvíjí předchozí verš. Podstatě mi to emotivně trochu připomíná porod – jeho poslední fázi. Je zapotřebí svým způsobem vypnout všechny síly a napomoci novému zrození.

69./135 Ach! Ach! Jaký to pocit? Je snad tohle slovo už poušť?

Opět tento verš mohu uchopit spíše emotivně a to mi připadá jako stav těsně po zrození a probouzení se, vydechnutí po porodu a zkoumání, co to je, kde to jsem? (a podle všeho už v Daathu?)

69 podle Sepher Sephirot je myrta, také název andělské inteligence znamená ryb, jesle, stáj - tak nějak by se to dalo spojit se zrozením Ježíše

70./136 Lze tomu pomoci dalším zaklínáním. Moudrost říká. Buď silný! Pak dokážeš unést více radosti. Nebuď zvíře: pročisti své nadšení! Když piješ, pij dle osmadvadesáti pravidel umění: když miluješ, vynikej smyslností: a když už děláš cokoli radostného, ať je v tom jemnost!

V tomto verši vidím spíše popis, rady, kterak dopomoci upevnění vnitřní síly.

Buď silný – díky vnitřní síle dokážeš unést více radosti a současně nebuď zvíře, zážitky jsou prožívané vědomě a člověk jim nepropadá.

71./137 Ale vynikej! Vynikej!

Vše, co děláš, dělej víc než naplno. Král není jeden z davu. Vynikej je tu dvakrát - zdůraznění a je možné, že je to myšlené dovnitř i ven.

72./138 Snaž se pořád víc! a jsi-li vpravdě můj a o tom není pochyb, a meškáš-li pořád v radosti! Smrt je korunou všeho.

Smrt je dokončením. Když už bylo dosaženo. Koruna by odkazovala ke Keter.

Ten, kdo dokáže v sobě probudit Hadita, projevuje Nuit, mluví tedy Nuit.

73./139 Ach! Ach! Smrt! Smrt! budeš prahnout po smrti. Smrt, ó člověče, je ti zapovězena.

Smrt v minulém verši je korunou – Keter. V tomto verši je smrt zapovězena, čili ke Keter se nedostaneme.

73 – numerace gimel – cesta gimel vede od Tiferetu ke Keter. Ale když až ke Keter nedojdeme, gimel vede přes Daath. Zrcadlo. K zrcadlení by mohlo odkazovat dvojité ach, ach, smrt, smrt.

74./140 Délka tvé touhy budiž mohutností její slávy. Ten, který žije dlouho & převelice si žádá smrti, je vždy králem mezi králi.

74 – lamed . je tu pochopitelné to vyrovnávání protikladů – žije dlouho a současně si žádá smrti. Pak je tak pochopitelná relativita času – ten, kdo žije dlouho, může znamenat naplnění života, množství vědomých prožitků a současně touha po klidu, který vyvažuje pohyb.

Moc se mi ale nedaří s tou první větou.

Čím déle toužíš, tím mohutnější, silnější bude sláva – naplnění touhy? Tímto veršem se ukončuje celek 61 – 74 – stav transu.

75./141 Arci! naslouchej číslům & slovům:

Čísla a slova jsou spojeny. Nejde oddělit jedno od druhého. Spojuj.

76./142 4 6 3 8 A B K 2 4 A L G M O R 3 Y X 2489 R P S T O V A L. Co to znamená, ó proroku? Ty nevíš: a nikdá vědět nebudeš. Tady přichází ten, který tě má následovat: on to má vyložit. Ale to měj na paměti, ó vyvolený, abys tu byl pro mě: aby následoval lásku Nu pod nebem zalitým světlem hvězd: abys dál hledal mezi lidmi, komu bys zvěstoval tuto radostnou zvěst.

Možná bych se přikláněla taky spíš k verzi Zuzky a Hanky (než ke Crowleyho) , že prorokem nemusí být míněn AC, ale jde o stav vědomí teď . Je třeba připravit cestu. Je třeba následovat Nuit a projevovat ji a asi nemá smysl se starat o víc.(Ty nevíš a nikdá vědět nebudeš.) Teprve až bude změněno vědomí, přichází úplně jiný stav, způsob komunikace a pochopení – viz začátek verše, ale lidé na to musí být připraveni.

77./143 Ó, buď pyšný a hrozivý k lidem!

Je to jenom jiný způsob sdělení všeho, co bylo doposud řečeno. Ten, kdo je sám sebou, kdo našel a naplňuje svoji RW, je silný, a to lidé nemají moc rádi, protože se toho bojí.

Současně tento verš odkazuje k další kapitole /pyšný solární + hrozivý martická kvalita – souvisí s Ra-Hoor – Khuitem/

Ten, kdo jedná dle své vůle, se nepotřebuje zbytečně ohlížet na druhé, je sám sobě bohem.

Povýšení nad mnohost.

78./144 Vyvyšuj se! neboť tobě není rovno ani mezi lidmi, ani mezi Bohy. Vyvyšuj se, ó můj proroku, tvá velikost předčí hvězdy. Budou uctívat tvé jméno, čtyřrohé, mystické, divuplné, číslo člověka: a jméno tvého domu 418.

Vyvyšuj se – obsáhni vše

Tobě není rovno – ne pro výjimečnost, protože ta spadá do mnohosti a iluze, ale proto, že nelze poměřovat.

Tvá velikost předčí hvězdy – splynutí s Nuit

Budou uctívat čtyřrohé jméno - 4 jako celost

Číslo člověka – 666

418 – thelema, abrahadabra, chet

79./145 Konec ukrývání se Hadita: a požehnání & velebení prorokovi půvabné Hvězdy!